

Klasszikusok képregényben

Lewis Carroll

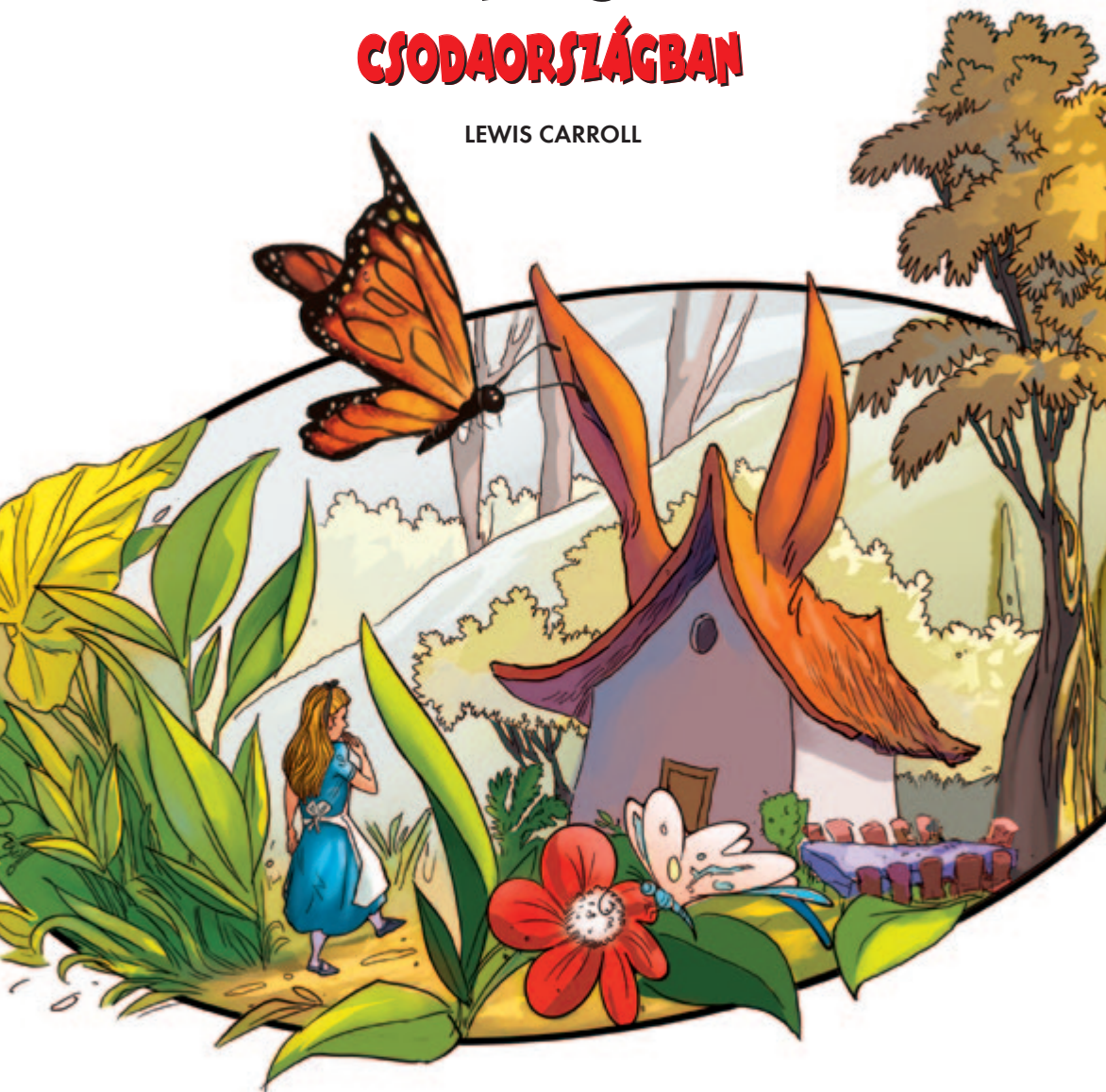
ALICE CSODAORSZÁGBAN

ÁTDOLGOZTA LEWIS HELFAND
RAJZOLTA RAJESH NAGULAKONDA

ALICE
CSODAORSZÁGBAN

LEWIS CARROLL

VENTUS LIBRO KIADÓ

Az eredeti kiadás munkatársai:

Átdolgozta	:	Lewis Helfand
Rajzolta	:	Rajesh Nagulakonda
Képszerkesztő	:	Jayshree Das
Színezés	:	KG Prasanth
Borító	:	Rajesh Nagulakonda

A magyar kiadás munkatársai:

Sorozatszerkesztő	:	Diószegi Endre
Fordította	:	Németh Dorottya és Diószegi Dorottya
Szerkesztette	:	Füzesiné Széll Szilvia

Az elektronikus változat elkészítésében közreműködött:

Grób Krisztián, Pekó Zsolt		
Projektvezető	:	Földes László

www.multimediplaza.com
info@multimediplaza.com

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Lewis Carroll: *Alice in Wonderland*
Kalyani Navyug Media Pvt Ltd. www.campfire.co.in

ISBN 978-963-09-6924-6

Minden jog fenntartva!

© 2009 Kalyani Navyug Media Pvt Ltd
© Ventus Libro Kiadó 2010
© Hungarian translation Németh Dorottya 2010

Felelős kiadó a Ventus Libro Kiadó
és Kereskedelmi Kft. ügyvezető igazgatója

A szerzőről

A Lewis Carroll álnév Charles Lutwidge Dodgson angol író rejti. A matematikus, író 1832. január 27-én született az angliai Cheshire megyében. Tizenegy gyermekből harmadikként jött a világra, szülei Charles Dodgson és Frances Jane Lutwidge voltak.

Carroll édesapját tehetséges matematikusként ismerték, érthető volt tehát, hogy tudását tovább akarta adni fiának. Carroll később jelentős sikereket ért el a matematika tudományában, több tudományos írása is megjelent. 1846-ban Carrollt a híres magániskolába, a Rugbybe írták be, majd tanulmányait az Oxfordi Egyetemen folytatta 1851-től. Ugyanebben az évben elhunyt szeretett édesanyja agyhártyagyulladás következtében.

Az egyetem befejezése után a Christ Churchben maradt tanárként, ám érdeklődési körébe ekkor már nemcsak a matematika tartozott. A szépirodalom foglalkoztatta leginkább, a Lewis Carroll nevet a *Magány* című, 1856-ban írt verse kapcsán használta először.

Ugyanebben az évben érkezett Henry Liddell és családja Christ Churchbe. Liddell lett az új dékán, Carroll pedig hamarosan összebarátkozott a családdal. A Liddell gyerekeket is gyakran szórakoztatta fantasztikus történeteivel. A dékán egyik lánya, Alice ösztönzésére írta meg 1864-ben az *Alice kalandjai a föld alatt* című művét. Ezek a történetek képezték az alapját az *Alice Csodaországban* című könyvnek, amely egy évvel később jelent meg.

Amikor az *Alice Csodaországban* elsöprő sikert hozott, Carroll 1872-ben kiadta a történet folytatását *Alice Tükörországban* címmel. Írói és tanári munkásságát tovább folytatta, de a fényképészet és a művészetek felé is elkalandozott. A *Doublets* (szópárok) nevű szójáték megalkotása is az ő nevéhez fűződik.

Lewis Carroll életének 65. évében, 1898. január 14-én hunyt el.

ALICE

FEHÉR NYŰL

KALAPOS

KIRÁLY

KIRÁLYNŐ

Alice egyre álmosabban üldögélt
nővére mellett a folyóparton.
Nagyon unatkozott.

Egyszer-kétszer bepillantott
testvére könyvébe.

Mi értelme
van a könyvnek
képek és párbe-
szédek nélkül?

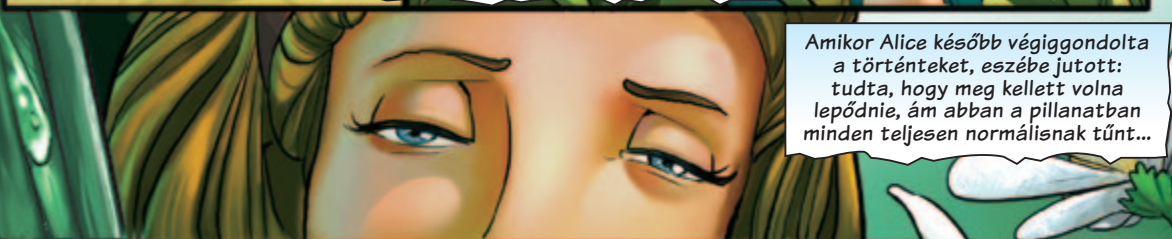

Azon gondolkodott, hogy a koszorú-
készítés öröme megéri-e a fáradsá-
göt, hogy felkeljen és leszedje
a szükséges margarétákat...

...amikor hirtelen...

Ó, te jó ég!
Te jó ég!
Még a végén
elkések!

Amikor Alice később végiggondolta
a történeteket, eszébe jutott:
tudta, hogy meg kellett volna
lepódnia, ám abban a pillanatban
minden teljesen normálisnak tűnt...

Ám amikor a Nyúl előhúzta zsebóráját
a mellényéből, ránézett, majd futni kezdett,
Alice felugrott és utánaeredt.

Futás közben eszébe jutott, hogy azelőtt soha nem látott nyulat mellényben és zsebórával.

Alice utánaküszött, végig se gondolta, milyen világba vezet a járat.

Az üreg leginkább egy csatornára emlékeztetett. Ekkor hirtelen...

...zuhanni kezdett egy feneketlennek tűnő kútban.

Egy ilyen repülés után a lépcsőn legurulni meg sem kottyan majd!

Kíváncsi lennék hány mérföldet eshettem eddig. Valószínűleg a föld középpontja körül lehetek.

Lehetséges, hogy egyenesen átesek a földgolyón.

Milyen mulatságos lesz olyan emberek közé kerülni, akik fejfelé járnak a földön.

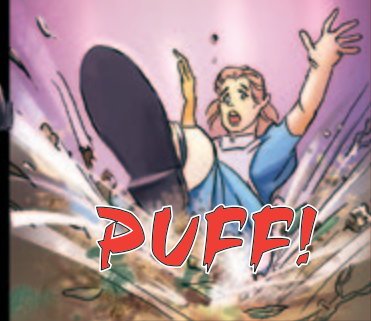
Biztosan meg kell majd kérdezniem, milyen országban vagyok valójában. „Asszonyom! Elnézést, ez Új-Zéland vagy Ausztrália?”

„Ugyan, micsoda tudatlan kislány kérdezhet ilyet?” Nem, ezt tényleg nem kérdezhetem. Majd csak ki lesz írva valahol, hogy hol vagyok!

Szegény kiscicám, Dinah, biztosan hiányzom majd neki.

Remélem, nem felejtik el otthon a délutáni tejescskéjét. Remélem...

A zuhanás véget ért.

Szerencsére Alice nem ütötte meg magát nagyon. Egy hosszú folyosót pillantott meg, majd a Fehér Nyulat megint, amint épp lefelé sietett.

Szent puha fülecskéim és hosszú bajszom, nagyon el fogok kénni!

Ekkor a Nyúl váratlanul eltűnt. Körös-körül ajtók sorakoztak, ám mind zárva volt.

Alice megpróbálta kinyitni őket, de sajnos nem sikerült. Már kezdett feladni minden reményt, hogy valaha kijut innen.

Nahát, egy kulcs van az üvegasztalon...

talán segít...

Alice először azt hitte, a kis aranszínű kulcs biztosan nyitja majd az ajtók egyikét, de...

...minden zár túl nagy volt ahhoz a csöppnyi kulcshoz.

Amikor azonban másodszorra indult körbe, valami olyasmit talált, ami eddig elkerülte a figyelmét.

A függöny mögötti ajtó mindössze 30 centiméter magas volt.

Ide illik!

Alice el volt ragadtatva. Kinyitotta a parányi ajtót, ami egy apró járatba vezetett. Az egész alig volt nagyobb egy egérlyuknál.

És a járat végén...

...a legcsodálatosabb kert volt, amit Alice valaha látott.

Ha a fejem keresztül is nyomnám rajta, a vállaim nélkül nem sokra mennék odaát.

Ó bárcsak összecsuksukhatnám magam, mint egy ávcsövet... Azt hiszem, megtehetném, ha tudnám, hogyan kell.

Alice elgondolkodott azon, hogy valójában elég kevés dolog igazán lehetetlen, hiszen eddig is olyan sok furcsaság történt.

Ez biztosan nem volt az üvegasztalon az előbb!

Teljesen természetesnek tűnt az „Igyál meg” cédula, ám a kis Alice elég bölcs volt ahhoz, hogy ne siessen el semmit.

Nem, előbb megnézem, nincs-e ráírva az is, hogy „Méreg”.

Ám az üvegen más nem volt, így Alice elhatározta, hogy megkóstolja.

Az ital erősen emlékeztetett a fanyar cseresznye, az édes puding, az ananász, a sült pulyka, a vajás pirítós és a karamella összekevert ízére.

Alice felhörpintette az egészet.

De furcsa érzés!
Biztosan éppen
összecsucodom,
mint a távcső.

A kislány hamarosan már csak
arasznyi volt, és majd szétvetette
a boldogság a gondlattól,
hogy végre átfér az ajtón,
egyenesen a káprázatos kertbe.

Amikor azonban közelebb
lépett az ajtóhoz,
rájött, hogy elfelejtette
a kis aranykulcsot.

Még a végén
teljesen elfogyok,
mint egy
gyertya... kíváncsi
lennék, mi lesz
akkor...

Az asztal lábánál
rádöbbsent, hogy túl
picire zsugorodott.
Már nem éri fel a tetejét.

A kulcsot ugyan tisztán látta az üvegen
keresztül, de akárhogy próbálta, nem
tudott felmászni érte, mindig lecsúszott.

Jaj, kérelek,
Alice! Semmi
értelme így sírni!
Azt javaslom, most
azonnal hagyd abba
a bőgést!

Ez remek tanács volt saját
magának, habár meg-
fogadni nem igazán tudta.

Ekkor észrevett
egy parányi dobozt
az asztal alatt.

Egy aprócska sütemény volt benne.

Ha megeszem és nagyobb leszek tőle, csak elérem a kulcsot.

Ha pedig kisebb, könnyedén átbújok majd az ajtó alatt.

Végül is mindegy, hogy történik, így is, úgy is a kertbe jutok.

Evett egy keveset, ám nagyon meglepődött, amikor ugyanakkora maradt.

Gyorsan megette az egész sütit.

Alice most több mint 3 méter magas volt, olyan hatalmas, hogy beverte a fejét a mennyezetbe.

Szegény kis Alice! A kijutás most még reménytelenebb volt, mint valaha. Szomorúan leült és újból pityeregni kezdett.

Ez egyre különösebb. Épp kinyílok, mint a világ leghatalmasabb távcsöve.

Viszlát, kedves lábaim! Bár tudnám, ezentúl ki fogja a cipőt rátok adni. Én már túl magas vagyok hozzá.

Szégyellhetnéd magad! Egy ilyen nagylány nem sírhat így!

Azonnal hagyd abba!

Gyorsan felkapta a kis aranykulcsot és a kertajtóhoz futott.

Ám ezzel sem ment semmire. Literes számra sírta a könnyeket, míg nem a szobában egy óriási tó kerekedett.

Kis idő elteltével Alice apró lábak dobogására lett figyelmes.

Ó, a Hercegnő!
A Hercegnő!
Biztosan dühös
lesz, hogy így meg-
várakoztattam!

Kérem,
uram! Ha
esetleg...

A Nyúl hirtelen összererezte, elhajította a kesztyűit és a legyezőjét, és futásnak eredt. Olyan gyorsan futott, ahogy csak tudott.

Ó, te jó ég!
Milyen különös ma
minden! Pedig tegnap
még minden a szo-
kásos volt.

Talán én
változtam egy
éjszaka alatt?

Hadd
gondolkodjam:
már ilyen voltam,
amikor reggel
felébredtem?

De ha nem
ugyanaz volnék,
mint tegnap délután,
akkor mégis, ki a csuda
vagyok most?

Alice hamarosan észre-
vette, hogy hihetetlen
sebességgel zsu-
gorodik,
és azt is, hogy ez való-
színűleg a legyező műve.

Gyorsan eldobta,
szerencsére még
időben, mielőtt
teljesen eltűnt volna.

Ez nagyon meleg
helyzet volt...
És most gyerünk
a kertbe...

LOCCS!

Istenem!
Bár ne sírtam volna annyit!
Ez lesz a büntetésem.
Belefutadok a saját könnyeimbe.

Na,
az igazán furcsa lenne.

Vajon lenne értelme megszólítani ezt az egeret?

Egér úr!
Kérem! Nem tudja, hogyan juthatnék ki?

Biztosan nem beszél angolul.
Fogadni mernék, hogy francia egér lesz! *Où est ma chatte?*

Ez volt az első mondat a Alice franciakönyvében.

Ó, sajnálom!
Kérek, bocsáss meg! Elfelejtettem, hogy nem szeretted a macskákat!

Még hogy nem szeretem? Te szeretnéd őket, ha az én helyemben lennél?

Igazad lehet!
De bárcsak megmutathatnám neked a cicámat, Dinah-t. Ennivaló! És nagyon tehetséges egérfogó...
ó, bocsáss meg!

Istenem, meg ne halljam a nevét még egyszer!

Esküszöm, nem említem többet. Talán... kedved...
a... a... kutyákat?

Az Egér nem felelt,
így Alice buzgón folytatta.

A közelünkben
lakik egy aranyos
kutya, bárcsak
láthatnád...

Egy farmer
a gazdája, aki azt
mondta, jóra való kutya.
Elkap minden patkányt
és...

Jaj, kedves Egér úr!
Kérlek, gyere vissza,
ígérem, nem beszélek többet
kutyaokról és macskákról,
ha nem akarsz!

Az Egér erre megfordult
és lassan visszaeickélt
Alice-hez.

Talán
menjünk ki
a partra...

Ez igen jó ötletnek bizonyult, hiszen
a tó már telis-tele volt
madarakkal és egyéb állatokkal.

...ha kiérünk,
elmesélem a történe-
tetemet. Akkor majd
megérted, miért utálok
a kedvenceidet.

Alice mutatta az utat, és az
egész csapat kiúszott a partra.

Az első kérdés persze az volt, hogyan száradnak meg mindannyian. Alice és a papagáj vitába keveredtek.

Idősebb vagyok nálad, így mindent jobban tudok!

Hány éves vagy?

Azt nem kötöm az orrodra.

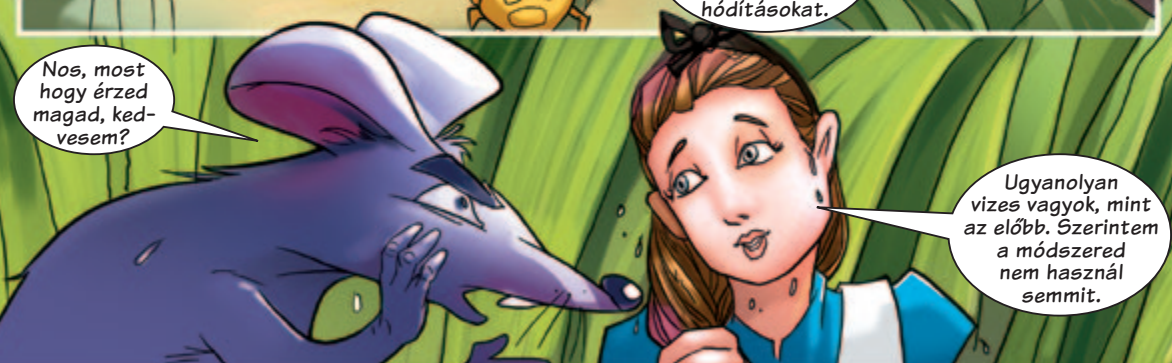
Üljetek le! Mindjárt megszáralak titeket, figyeljetek!

Tehát! Ez a legszárabb történet, amit tudok!

Hódító Vilmos, akinek tevékenységét a pápa is támogatta, hamarosan maga alá rendelt minden angolt...

...akik vezetőt akartak, mert már megunták az újabb és újabb hódításokat.

Nos, most hogy érzed magad, kedvesem?

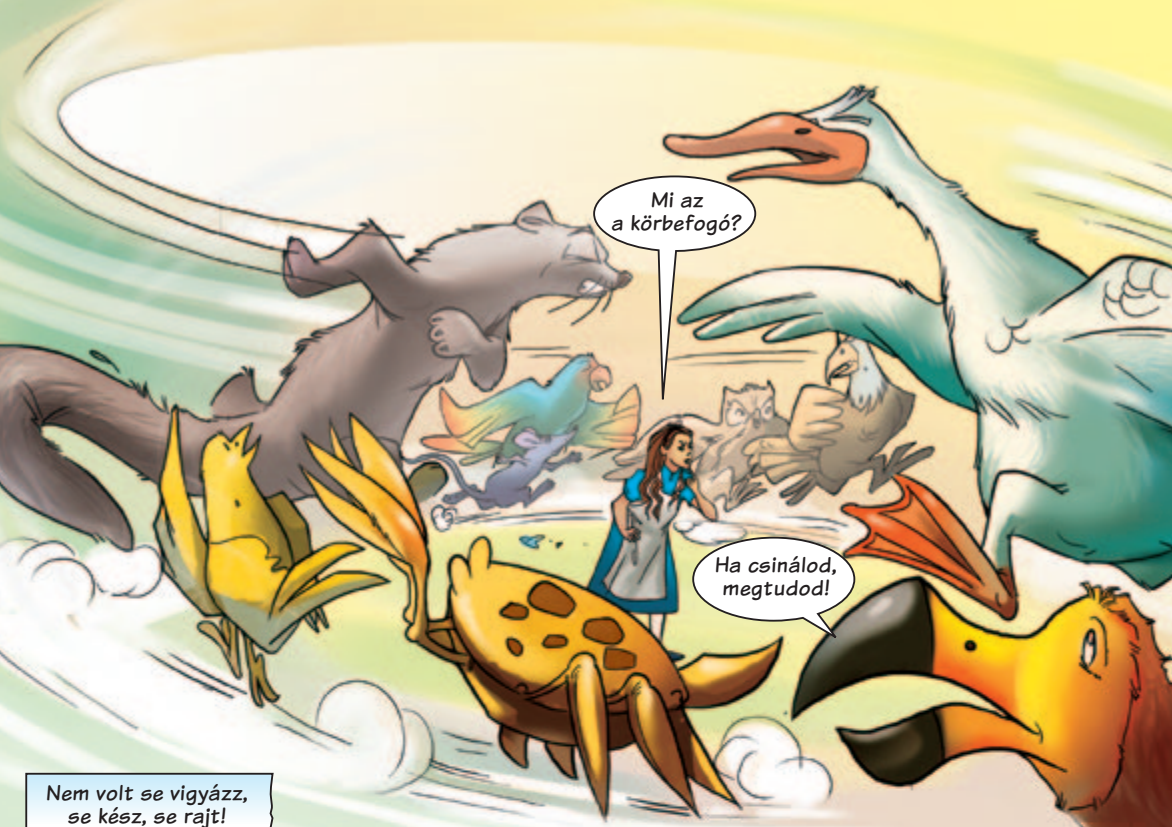
Ugyanolyan vizes vagyok, mint az előbb. Szerintem a módszered nem használ semmit.

Ebben az esetben javaslom, hogy a tárgyalást napoljuk el, és azonnal foganatosítsunk hatékonyabb elvárásokat.

Csak annyit mondtam, hogy a legjobb megoldás, hogy újra szárazak legyünk, a körbefogó!

Kérlek! Beszélj már értelmesen! A felét sem értem a cifra szavaidnak, de, szerintem te se nagyon!

Mi az a körbefogó?

Ha csinálod, megtudod!

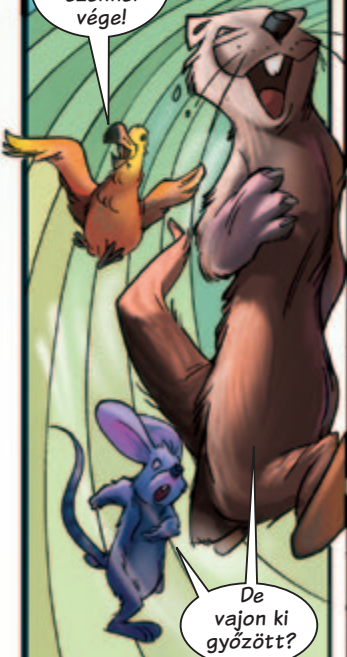
Nem volt se vigyázz, se kész, se rajt!

Hirtelen mindenki össze-vissza kezdett rohángálni.

Amikor már egy jó fél órája csak rohángáltak, és már eléggé megszáradtak...

...a Dodó madár hirtelen felordított...

A versenynek ezennel vége!

De vajon ki győzött?

A Dodó képtelen volt felelni, hiszen egy értelmes gondolat sem jutott az eszébe.

Mindenki nyert, így mindenki jutalmat kap!

Milyen jutalmat? És ki adja át?

Természetesen Alice!

Jutalmat! Jutalmat!